

Motion till riksdagen 2019/20:3502

av Jimmie Åkesson m.fl. (SD)

Handlingsplan för att motverka en ny migrationskris

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska ta initiativ till omförhandling och uppdatering av den internationella asylrätten och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen före den 2 april 2020 bör återkomma till riksdagen med förslag om en skarp förstalandsprincip och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skärpt asylprocess och transitzoner och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om lagen (2015:1073) om särskilda åtgärder vid allvarlig fara för den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i landet och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen inom EU ska verka för stadigvarande kontroller av de inre gränserna och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen inom EU ska verka för omedelbart utökad stöd till Grekland och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att omfördela bistånd som i dag går till Turkiet till Grekland och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en självfinansierad uppehållstillståndsprocess och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att ekonomiska incitament och bidrag som går till de som nyligen kommit hit ska avskaffas i syfte att nå en europeisk miniminivå och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

I veckan meddelade Turkiet att man kommer att ge fri lejd åt 100 000 migranter att okontrollerat ta sig över gränsen till Europa. Det innebär att Turkiet gör verklighet av de hot genom vilka landet utpressat EU på enorma summor pengar, allt för att EU formellt ska kunna behålla en föråldrad, skadlig och ohållbar migrationslagstiftning. Medlemsstaterna har till olika grad anpassat sig efter den nya verklighet som nu råder, där legitima skyddsbehövande ersatts av ekonomiska migranter och andra personer utan skyddsskäl, som tar tillfället i akt och söker sig till Europa och Sverige. Asylrätten kan samtidigt inte upprätthållas eftersom det i praktiken många gånger visat sig svårt att verkställa utvisningar när någon väl tagit sig in i ett land på illegal väg.

Det är väl känt att en stor andel av de migranter som Turkiet nu skickat mot Europas gränser har Sverige som slutdestination. Samtidigt har vi i Sverige lärt oss läxan allra sämst. De svenska makthavarna såg det inte komma 2015, och när krisen väl var uppenbar för svenska folket tog det lång tid och stort politiskt motstånd innan verk samma åtgärder alls vidtogs. Än värre är att det som från politiska ledare kommunicerades som en europeisk miniminivå för asylmottagande i praktiken aldrig var en miniminivå. Åtgärder som sattes in 2015 har dessutom därefter successivt urvattnats. I hela det svenska samhället märks nu effekterna av asylkollapsen. Kris råder i välfärden och i kommunernas ekonomi. En otrygghet som inte funnits tidigare har brett ut sig och splittringen i samhället har ökat. Ansvaret för den allvarliga samhällsutvecklingen vilar tungt på dem som inte agerade snabbt inför den migrationskris som kulminerade 2015. När vi nu ser upprinnelsen till en ny anstormning krävs skarpa åtgärder med reell effekt. Behovet av snabba beslut är oundgängligt för att möta en kris med potential att hota hela den svenska samhällsmodellen. Med anledning av den allvarliga händelseutvecklingen föreslås därför följande åtgärder.

Omförhandla det internationella asylsystemet

Dagens asylsystem är till stor del baserat på FN:s flyktingkonvention. Konventionen uppkom i efterspelet till andra världskriget och speglar den verklighet som gällde då världen var mindre och personer med skyddsskäl sökte asyl i närområdet. Den tolkas i dag av ideologiskt styrda grupper som en allmängiltig rätt för envar att söka sig till det land man önskar i världen, genom att passera ibland tiotals säkra länder och bosätta sig där oavsett om skyddsskäl finns eller inte. Samtidigt skapar denna ordning både oro och ojämlikhet, då primärt unga män ger sig ut på långväga och farofyllda resor till välfärdsländer. Man nyttjar människosmugglare och lämnar ofta kvinnor och barn i flyktingläger. Länderna som tar emot männen försöker i sin tur anpassa sig till de överväldigande migrationsströmmarna, skärper kontrollerna och reglerna, medan de allra mest utsatta blir kvar i konfliktområdena.

Sverige och världen behöver omformulera hur asylrätten ska se ut. Huvudregeln bör vara att asyl söks i det första säkra landet som finns, om möjligt med såväl geografisk som kulturell närhet. Det internationella samfundets uppgift bör koncentreras till att samverka för att skyddsbehövande ska kunna erhålla ett grundläggande skydd och stöd oavsett var de befinner sig. Nuvarande ordning, som innebär att människor riskerar liv och lem för att illegalt ta sig till västvärlden, måste upphöra. Till dess att ett nytt internationellt regelverk kring asylrätt finns på plats måste Sverige tillämpa en skarp förstalandsprincip.

En skarp förstalandsprincip

Att migranter, ofta utan skyddsskäl, i praktiken fritt har kunnat välja vilket land de söker asyl i har bidragit till att ekonomiska skäl skapat incitament för farofyllda och illegala resmönster. Medan det inneburit att frikostiga länder som Sverige drabbats oproportionerligt av den ekonomiska migrationens många baksidor, är det en naturlig följd av att olika länder har olika system och hjälp för de som kommer dit. Givet att asylrätten motiveras av rätten att söka skydd från hot, fara eller förföljelse är det dock orimligt att en sökande har möjlighet att passera säkra länder för att i stället söka asyl i ett mer avlägset land av ekonomiska skäl. I linje med nu gällande konventioner och internationell rätt bör Sverige snabbtreda en skarp förstalandsprincip, enligt vilken personer som inte kommer direkt från det land de söker asyl ifrån avvisas. Sverige ska i princip endast ta emot asylsökande i en situation då krig eller djupare kris brutit ut i något av våra grannländer.

En skarp förstalandsprincip skulle innebära att inga av de migranter som framöver potentiellt tar sig från Turkiet, genom Europa, till Sverige ska ges möjlighet att få skyddsskäl prövade i Sverige. De ska i stället i varje fall omedelbart avvisas vid den svenska gränsen. Det är angeläget att en sådan lagstiftning kan träda i kraft innan migranterna potentiellt bryter igenom EU:s yttre gränser genom den turkiska provokationen. Med anledning av detta bör regeringen före den 2 april 2020 återkomma till riksdagen med förslag till lagstiftning som åstadkommer det anförda.

Skärpt asylprocess

I dagsläget kan en utlänning i praktiken ansöka om asyl när som helst och var som helst i Sverige. Det är ett av undantagen mot huvudregeln att uppehållstillstånd ska sökas och beviljas innan en utlänning får komma in i riket. Efter att en asylansökan lämnats in har en utlänning full rätt att röra sig och bosätta sig helt fritt i hela Sverige. Lärdomarna av de gångna åren, där kostnaderna skenat, asylprocesserna varit utdragna och ett skuggsamhälle vuxit fram, är att det är en ordning som inte fungerar. Inför hotet om ökande migrantströmmar till Sverige bör regelverket därför skyndsamt reformeras.

Mottagandeutredningen föreslog redan 2018 att Sverige, liksom flera andra europeiska länder, skulle anlägga särskilda transitcenter där asylsökande kunde bo och få sina skyddsskäl utredda. Detta skulle dels minska kostnaderna, dels skynda på processen, och därtill garantera att asylsökande inte kunde avvika eller gå under jorden. Det är uppenbart att Sverige behöver en sådan lösning. Regeringen bör således omedelbart införa en ordning där asylansökningar prövas i transitcenter förlagda till utvalda gränsövergångar. Personer som söker asyl ska under processen förläggas till dessa center, till dess att deras ansökningar avvisas, avslås eller bifalls. Det bör inte vara möjligt för en asylsökande att fritt röra sig i Sverige under denna process.

Gränskontroller

För att ordningen som föreslås ovan ska få genomslag krävs att åtgärder vidtas för att stärka gränserna. Det gäller såväl EU:s yttre gränser som inre gränser till andra europeiska länder. Under 2015 instiftades lagen (2015:1073) om särskilda åtgärder vid allvarlig fara för den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i landet. Lagen bemyndigade regeringen att meddela föreskrifter om identitetskontroller vid transporter

som utförs med buss, tåg eller fartyg till Sverige från en annan stat. Lagen var dock tillfällig och upphörde att gälla i december 2018.

Sverigedemokraterna föreslog inför lagens upphörande ett utskottsinitiativ för att förlänga lagens giltighetstid, då det fanns anledning att misstänka att sådana situationer som lagen syftade till att möta åter skulle kunna uppstå. En sådan situation har mycket riktigt nu uppstått. Regeringen bör därför skyndsamt återkomma med ett förslag som innebär att den ovannämnda lagen åter kan träda i kraft.

Det finns även anledning att åter se över den europeiska lagstiftning som reglerar medlemsstaters möjligheter att värja sig mot hot vid landets gränser. Schengenkodexen stadgar att det vid inre gräns, dvs. mellan medlemsstater, inte får finnas några gränskontroller. Möjligheten som Sverige och flera andra medlemsstater för närvarande nyttjar för att upprätthålla viss gränskontroll utgår från ett undantag. Möjligheten att permanent upprätthålla en utvidgad gränskontroll, med en granskning av passerande som i praktiken inte innebär ett större integritetsintrång eller besvär än vad som gäller vid köp av nikotin eller alkohol, bör inte anses vara ett sådant hinder mot den fria rörligheten att det väger tyngre än intresset av nationell säkerhet och upprätthållandet av gällande utlänningslagstiftning.

Stöd till Grekland

Det uppmärksammas sällan i den allmänna debatten att det endast är ett fåtal av EU:s medlemsstater som i praktiken ansvarar för upprätthållandet av de yttre gränserna. Detta fåtal länder har länge tagit ett oproportionerligt ansvar för gränskontroller och den irreguljära migrationen. Följden har blivit att länderna, främst nu Grekland, inte kunnat uppfylla sina åtaganden, vilket fått följdverkningar i hela EU. För att Grekland ska kunna fortsätta att vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att upprätthålla unionens yttre gräns behöver stöd erbjudas och andra åtgärder vidtas.

Sverige bör därför agera för att Grekland ska erbjudas det bilaterala stöd som är möjligt för att öka förutsättningarna att upprätthålla den yttre gränsen. Detta bör ges regeringen till känna.

Stöd och bistånd

Det stöd och bistånd som för närvarande riktas till Turkiet som stat eller dess myndigheter, både för svensk del och sådant som förmedlas via EU eller dess medlemsstater, bör omgående upphöra. Ifrågavarande medel bör nu riktas om till att motverka effekterna av Turkiets provokationer, t.ex. genom Frontex eller nationella skyddsåtgärder som vidtas av Grekland.

En självfinansierad asylprocess

För Sverigedemokraterna är det självklart att försörjningsansvaret för asylsökande med ekonomiska tillgångar i första hand ska ligga på den sökande, inte på svenska skattebetalare. Svensk lagstiftning föreskriver redan i dag att dagersättning endast ska utbetalas efter behovsprövning. Därtill föreskrivs att en asylsökande med ekonomiska tillgångar ska betala Migrationsverket för boende och kost vid boenden. Under 2018 var

dock över 60 000 asylsökande inskrivna i Migrationsverkets mottagningssystem, samtidigt som endast 504 av dessa betalade någon avgift alls.

Andra europeiska länder, däribland Schweiz och Danmark, har ett mer utvecklat system för kontinuerlig registrering av asylsökandes tillgångar och inkomster. Det finns exempelvis ett system där tillgångar större än motsvarande 10 000 kronor lämnas i pant, mot vilket den asylsökande får kost och logi utan kostnad. Om den asylsökande väljer att återta sin ansökan inom en viss tid innan beslut fattats får asylsökanden dessa tillgångar tillbaka. Om utlänningen beviljas asyl går tillgångarna i stället till att bekosta delar av asylmottagandet. Ett system som i högre grad innebär att asylsökandes uppehälle när tillgångar finns bekostas av den sökande och som samtidigt kan skapa incitament att återkalla ogrundade ansökningar bör utvecklas, med inspiration från ovan nämnda länder.

Regeringen bör snarast lägga fram direktiv till en utredning med uppdrag att föreslå en sådan ordning. Huvudregeln i förslaget bör vara att den som söker och beviljas uppehållstillstånd blir återbetalningsskyldig, medan de som aktivt frånträder processen eller väljer att inte överklaga ett avslag befrias från sitt betalningsansvar under förutsättning att de även lämnar Sverige.

Ekonomiska incitament och bidrag

Även i övrigt är Sverige i relation till andra länder oerhört frikostigt med olika bidrag och ekonomiska fördelar till dem som kommer till Sverige och får uppehållstillstånd i landet. I betydande utsträckning gäller det även dem som avviker efter utvisningsbeslut och stannar kvar i Sverige illegalt. Effekten blir ofrånkomligen ett budskap till resten av världens lycksökare att söka sig till just Sverige. Så kallade pull-faktorer kan i den digitala och globaliserade samtiden inte underskattas. Migrationsströmmarna har under lång tid gått till de länder som har de mest generösa förhållandena, där samtidigt motprestationen eller kraven som ställts varit som minst. Följden har blivit att den svenska välfärden systematiskt kommit att utnyttjas. Omfattningen har inneburit att den svenska välfärdens kvalitet nu är allvarligt hotad. Sverige bör därför utreda vilka ekonomiska incitament som föranleder att oproportionerligt många migranter söker sig hit och avveckla dessa.

Svenska folket och skattebetalare förtjänar bättre än att utnyttjas av opportunister samtidigt som de tvingas bevittna hur vårt land faller sönder. Den som företräder svenska folket har ansvar för att sätta folkets intressen främst.

Jimmie Åkesson (SD)

Henrik Vinge (SD)

Jonas Andersson i Skellefteå (SD)

Björn Söder (SD)

Mattias Bäckström Johansson (SD)

Mattias Karlsson i Norrhult (SD)

Alexander Christiansson (SD)

Mikael Eskilandersson (SD)

Sara Gille (SD)

Per Ramhorn (SD)